# La pulcritud de la llei

Quan més distrets ens tenien amb la conflictiva situació dels Balcans, amb els focus perillosos a diversos indrets del món, amb les difícils converses per a arribar a un pacte social i amb l'eclipsi de sol més important del mil.leni, vet aquí que el jutjat de primera instància número 7, de Barcelona, fa irrupció a la impensada i ens trau la son de les orelles. La sentència que condemna com a plagiària la Fundació Enciclopèdia Catalana, per haver tingut com a font el Diccionari General de la Llengua, de Pompeu Fabra, és sensacional.

Si aquest veredicte estableix jurisprudència (em sembla que se'n diu així) estem perduts. Jo mateix, sense anar més lluny, he de reconèixer que m'he servit del *Fabra* com a font. ¡Crec que sort n'he tingut! Fins ara, les vegades que un bon corrector m'ha esmenat la plana, és perquè involuntariament m'he allunyat del *Fabra*. ¿Què em passarà a partir d'aquests moments històrics?

Vés per on els defensors del català *light* les han vistes venir. A mesura que es vagi imposant un llenguatge que no és ben bé català ni castellà, els seus partidaris no hauran de pagar drets al *Fabra* ni al diccionari de la *Real Academia de la Llengua Española*. Dins aquesta perspectiva, qui sap si el senyor Amadeu Fabregat no és visionari del futur que ens espera. En inventar-se un llenguatge propi no feia altra cosa que guardar la seva vinya amb una por molt justificada.

L'idioma català, segons el jutjat de primera instància número 7, de Barcelona, devia tenir un inventor. Per l'estil de l'esperanto, si anem a comparar. Aleshores, a dreta llei, cal respectar escrupulosament els interessos de l'inventor.

No he pogut saber en quin idioma està redactada la sentència que condemna els pressumptes plagiaris. ¿No podria ésser que els senyor magistrats, amb tota la bona fe d'aquest món, haguessin incorregut en el mateix delicte que condemnen?

**Pere Calders**